

60. Bratislavské
hudobné
slávnosti

BHS

akad. maliarka Ivica Krošlák

3. október 2025

Koncertná sieň
Slovenskej filharmónie

19.30

www.filharmonia.sk

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen Európskej
asociácie festivalov

EUROPEAN
FESTIVALS
ASSOCIATION

WWW.FILHARMONIA.SK

60. Bratislavské hudobné slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Nad 60. ročníkom Bratislavských
hudobných slávnoŝtí prevzal záŝtitu
prezident Slovenskej republiky,
pán Peter Pellegrini.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

60. Bratislavské hudobné slávnosti

© Peter Brenkus

Symfonický orchester hlavného mesta Prahy FOK

Tomáš Netopil, dirigent

**Zuzana Rzounkova, Jan Vobořil,
Szabolcs Zempléni, Raimund Zell,**
sólisti na lesných rohoch

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Egmont, predohra, op. 84 9'

Robert Schumann (1810 – 1856)

**Koncertný kus pre štyri lesné rohy
a orchester, op. 86** 21'

Lebhaft

Romanze. Ziemlich langsam

Sehr lebhaft

Josef Suk (1874 – 1935)

Symfónia č. 1 E dur, op. 14 45'

Allegro, ma non troppo

Adagio

Allegro vivace

Allegro

Pražští
symfonikové

V roku 1810, keď Európu ničili Napoleonove výboje a Viedeň okupovali jeho vojská, dostal **Ludwig van Beethoven** možnosť zhudobniť drámu **Egmont** od svojho milovaného spisovateľa Goetheho. Rozhodnutie vedenia dvorského divadla zaradiť *Egmonta* spolu so Schillerovým *Viliamom Tellom* do sezóny 1809/1810 nebolo náhodné – v spoločnosti rezonovali myšlienky slobody, národa a individuality. Hoci Beethoven pôvodne túžil komponovať hudbu k *Tellovi*, Egmontov príbeh o odboji proti španielskej nadvláde a osobná obeta hlavného hrdinu za svoje ideály ho napokon oslovili viac. Ďalšou veľkou motiváciou pre skladateľa bola možnosť stretnúť sa so samotným Goethem, ktorý však z Beethovena nebol príliš nadšený. Opísal ho ako „neviazanú osobnosť“ a hudbu k *Egmontovi* nespomenul ani len vo svojich denníkoch. Beethoven ho napriek tomu neprestal obdivovať.

Goetheho *Egmont* nie je len o dejinách – je to alegória o tyranii a slobode, ktorá Beethovena hlboko oslovila a jeho zhudobnenie zrkadlí nielen skladateľovo majstrovstvo, ale aj politické názory. Príbeh grófa Lamoraala van Egmonta zo 16. storočia nie je len príbehom o boji za slobodu a národ, postava Egmonta stelesňuje aj hrdinu, ktorý zomiera za svoje ideály a presvedčenie. Gróf Egmont bol jedným z odporcov španielskej nadvlády nad Holandskom, no napokon skončil na popraviske. Paradoxne však jeho smrť odboj nezastavila, práve naopak, stal sa jeho symbolom. Goetheho Egmont však nie je ctižiadostivým jednotlivcom, ktorý sa opája potleskom davu, ale symbolom heroizmu a boja proti tyranii.

Beethoven skomponoval hudbu na základe Goetheho podrobného hudobno-scénického konceptu. Pridal predohru a intermezzá medzi jednotlivými dejstvami a tri čísla venoval Klárke, Egmontovej vymyslenej milenke (ktorá sa v hre objavila namiesto skutočnej, omnoho prozaickejšej grófovej manželky a ich šiestich detí). Záverečná *Symfónia víťazstva* bola požiadavkou samotného Goetheho. Najznámejšou a často samostatne uvádzanou je predhra. Jej dramatická výstavba predznamenáva nielen ústredný konflikt tragédie, ale aj jej vyústenie. Beethoven pomalým, ťažkým úvodom vykresľuje útlak španielskej vlády, z ktorého sa kontrastne dvíha Egmontovo odhodlanie a nátura rebela, povstanie

Holandanov, no aj záverečný osud hlavného hrdinu – poprava štatím, ktorú skladateľ zobrazil neočakávanou pauzou pred koncom.

Pre monumentálnu dĺžku pôvodného textu hry a záujem o Beethovenovu hudbu vznikla kompromisná tradícia básnických úprav. Najznámejšiu verziu vytvoril básnik Franz Grillparzer. Goethe ju pravdepodobne videl, keď napísal: *„Beethoven spravil zázraky pri spájaní hudby s textom... Šťastný to nápad prepojiť hudbu k Egmontovi hovoreným slovom tak, aby sa dal uvádzať ako oratórium.“*

A šťastný to nápad vylepšiť prirodzený lesný roh ventilmi a klapkami! **Robert Schumann** považoval lesný roh za dušu orchestra, veľmi rýchlo sa teda nadchol pre technické vylepšenie obľúbeného nástroja a pri komponovaní netrocháril. V roku 1849, očarený aj výkonmi drážďanského hornistu Josefa Rudolfa Lewyho, napísal *Adagio a Allegro pre lesný roh a klavír, op. 70, Päť loveckých piesní pre mužský zbor a štyri lesné rohy, op. 137* a najmä, v rekordnom čase troch dní, aj virtuózný **Koncertný kus pre štyri lesné rohy a orchester, op. 86**, ktorý ide na hranicu vtedajších technických a zvukových možností nástroja. A nielen to. Netradičné obsadenie „solistu“ v podobe kvarteta (hoci každý z nich musí byť zároveň prvotriednym hudobníkom) evokuje skôr concerto grosso, no zároveň plynulo prepája všetky tri časti koncertu, čím demonštruje Schumannovu snahu o zvládnutie zložitejších formových štruktúr a orchestrácie. Časti skladby dodržiavajú štandardný koncertný pôdorys v podobe rýchla-pomalá-rýchla. Po žiarivom úvode dominujú v prvej časti fanfáry a živá interakcia medzi štyrmi sólistami. Druhá časť, *Romanza*, obsahuje nádhernú kánonickú pasáž prvej a druhej hornej. V tejto časti však najviac upúta pozornosť, ktorú Schumann až láskyplne venuje schopnosti lesných rohov vytvoriť rozmanité odtiene mäkkých, lyrických farieb. Energické finále s atmosférou loveckej scény je záverečnou exhibíciou virtuozity hráčov, ale aj kompozičného remesla. Premiéra diela 25. februára 1850 v Lipsku mala veľký úspech, no dielo samotné upadlo na dlhý čas do zabudnutia, práve pre svoju extrémnu technickú náročnosť.

Podobne zabudnutá zostala po úspešnej premiére aj **Symfónia E dur, op. 14** Dvořákovho študenta a neskôr zaťa, skladateľa **Josefa Suka**. Aj keď zatienená jeho symfóniou *Asrael* z roku 1907 a ďalšou neskoršou tvorbou, dva roky vznikajúce dielo predstavuje Sukov prvý veľký a úspešný pokus o symfonickú výpoveď a snahu prekročiť rámeček komornej tvorby, ktorú v tom čase komponoval ako spoluzakladateľ a člen Českého kvarteta. Má špecifické postavenie aj v rámci jeho tvorby. Skoršie Sukove diela sú ovplyvnené dobovou módnou záľubou v melanchólii, kým jeho neskoršie vrcholné diela majú skôr tragický charakter, vyplývajúci z neľahkých životných udalostí. Autor sa v skladbe úplne podriadil klasickým vzorom Dvořáka, Brahmsa a Beethovena, aby sa, podľa vlastných slov, od nich „priučil čistote“. Na badateľný vplyv Dvořáka s obľubou upozorňujú mnohí odborníci, najmä vo farebnej inštrumentácii a melodike, no zároveň tu už výrazne prítomný aj Sukov osobitý rukopis, cit pre harmóniu, dramatickú výstavbu a orchestrálnu farbu.

V duchu zachovania tradičných „čistých“ vzorov dodržiava prvá časť symfónie sonátovú formu, na pôdoryse ktorej sa rozvíja široko klenutá spevná hlavná téma a kontrastná energická vedľajšia téma. Hoci v niektorých detailoch pripomína Dvořáka či Brahmsa, Suk našiel svoj vlastný obsahový výraz. Nebojí sa harmonických prekvapení – prechody medzi tóninami sú nečakané, miestami až moderné. Tým vytvára napätie a pohyb bez nutnosti masívnych tematických kontrastov. Je to hudba, ktorá dýcha a pulzuje a zároveň si zachováva romantickú noblesu. Fanfáry a chorálové motívy sú súčasťou rámca, ktorý obklopuje elegantný, príjemný modálny motív hlbokých sláčikov. Triumfálny zvuk plechov dovádza ambicióznu vetu k uspokojivému záveru.

Podobne majstrovsky spracoval Suk tému trojdielnej druhej časti *Adagio* elegického charakteru. Prvej časti dominuje zvuk klarinetu, niekedy sa do mäkkej textúry sláčikov zapájajú aj dychové nástroje. Hudba sa stáva introspektívnou, jemnou až rozjímajúcou. V stredných hlasoch a v sláčikoch sa objavujú nádherné melodické línie, ktoré pôsobia takmer ako pieseň bez slov. Pomalá veta je miestom pokoja, ale aj jemnej nostalgie – nie je smutná, no zároveň v sebe nesie niečo zraniteľné.

Rušné scherzo od začiatku zaujme svojou angažovanou hlavnou témou a energickým sprievodom. V niečom evokuje raný romantizmus, nájdeme v ňom echo Mendelssohnovho *Sna noci svätajánskej*. Zapamätateľná téma scherza sa neustále opakuje a komorné textúry sa umne striedajú s plným tutti. V tejto stručnej časti sa možno obzvlášť výrazným spôsobom ozval Sukov „symfonický hlas“ a naplno ukázal, ako dokáže narábať s paletou orchestrálnych farieb a výrazov. Scherzo je hravé, no zároveň veľmi sofistikované – nejde len o kontrast, ale o premyslené smerovanie k záverečnej časti.

Kým medzi prvými dvoma časťami vládnu výrazné kontrasty, scherzo a finále spájajú tematické podobnosti. Suk sa riadil konvenciou klásť štrukturálny dôraz na krajné časti symfónie a prvú časť vyvažuje záverečnou, v ktorej sleduje podobne ambicióznu sonátovú formu. Už samotná inštrumentácia svedčí o jeho zručnostiach symfonika. Lombardský rytmus jednej z hlavných tém a synkopované figúry dychových nástrojov vytvárajú nepoľavujúcu intenzitu v priebehu celej časti. Finále je oslavou, nie triumfálnou, skôr pokornou a premýšľavou, v ktorej Suk už naznačuje dramatickejšie výrazové polohy, ktoré neskôr naplno rozvinie vo svojich zrelších dielach.

Napriek pozitívnemu prijatiu symfónie po jej pražskej premiére v novembri 1899 sa na dlhý čas stratila z koncertných pódii. A hoci stále zostáva trochu zatienená najmä Sukovou symfóniou *Asrael* a neteší sa takej obľube, ide o nesporne o pozoruhodné dielo z raných rokov skladateľa, ktorý ešte zdokonaľoval svoje umenie a formoval svoj štýl. „*Rozličné pikanterie večmárat do hlasů dovede každý, avšak psát rozumné noty, to je umění!*“ – takto pedagogicky pôsobil Antonín Dvořák na svojich študentov. Josef Suk odkaz svojho mentora vrchovato naplnil.

Zuzana Buchová Holičková

Symfonický orchester hlavného mesta Prahy FOK

© Jan Kolman

Symfonický orchester hlavného mesta Prahy FOK patrí k popredným českým orchestrom s úctyhodnou tradíciou a medzinárodným renomé; obohacuje koncertný život českej metropoly a súčasne na najvyššej úrovni reprezentuje Prahu a českú kultúru v zahraničí. Ako oficiálny orchester hlavného mesta Prahy sídli a koncertuje v atraktívnom prostredí Obecného domu. Od roku 2031 by sa mala stať jeho domovom novopostavená Vltavská filharmónia. Skratka FOK symbolizuje pôvodné oblasti (film – opera – koncert), z ktorých v roku 1934 prišli hudobníci do orchestra založeného Rudolfom Pekárkom. Orchester je odnepamäti označovaný aj ako Pražský symfonici.

Od aktuálnej sezóny 2025/2026 je šéfdirigentom a hudobným riaditeľom orchestra Tomáš Netopil. Na tomto poste sa pred ním ako šéfdirigenti vystriedali napríklad Rudolf Pekárek, Václav Smetáček, Jiří Bělohlávek, Petr Altrichter, Gaetano Delogu, Serge Baudo, Jiří Kout, Pietari Inkinen a Tomáš Brauner. Koncertnými majstrami sú Roman Patočka a Rita Čepurčenko.

Umelecké renomé a rešpekt si orchester budoval po celý čas svojej existencie spoluprácou s medzinárodne uznávanými dirigentmi (Václav Talich, Rafael Kubelík, Karel Ančerl, Sir Georg Solti, Seiji Ozawa, Walter Süsskind, Zubin Mehta, Kurt Masur, Carlos Kleiber, Sir Charles Mackerras, Charles Dutoit, Gennadij Rožděstvenskij, Leonard Slatkin, Michel Plasson, Neeme Järvi, Krzysztof Penderecki, Christoph Eschenbach, Eliahu Inbal, Yan Pascal Tortelier, Paavo Järvi, Richard Hickox, Andrej Borejko, Helmuth Rilling, Jac van Steen a ďalšími), inštrumentálnymi sólistami (David Oistrach, Isaac Stern, Josef Suk, Rudolf Firkušný, Sviatoslav Richter, Claudio Arrau, Ivan Moravec, Garrick Ohlsson, Maurice André,

Mstislav Rostropovič, Mischa Maisky, Martha Argerich, Heinrich Schiff, Anne-Sophie Mutter, Sergei Nakarjakov, Elisabeth Leonskaja, Vadim Repin, Pinchas Zukerman, Felix Klier, Lukáš Vondráček, Maxim Vengerov a inými) a spevákmi (Kim Borg, Katia Ricciarelli, Gabriela Beňačková, José Cura, Anne Sofie von Otter, Peter Dvorský, Edit Gruberová, Thomas Hampson, Ruggero Raimondi, Philip Langridge, Renée Fleming, Bernarda Fink, Linda Watson, Eva Urbanová, Pavel Černoch, Simon O'Neill a ďalší).

Počas sezóny odohrajú Pražskí symfonici v Prahe približne päťdesiat orchestrálnych koncertov. Pred začiatkom sezóny sa orchester stretáva so svojim publikom na tradičných open air koncertoch vo Valdštejnskej záhrade.

Symfonický orchester hl. m. Prahy FOK hostoval vo väčšine európskych krajín, opakovane v Spojených štátoch amerických, navštívil tiež Južnú Ameriku, Portoriko, Taiwan, Turecko, Izrael, Omán, Čínu a ďalšie krajiny. Tradičnou destináciou je Japonsko a Južná Kórea. V 91. sezóne čakajú Pražských symfonikov zájazdy do Nemecka, Švajčiarska a na Bratislavské hudobné slávnosti.

Dôkazom dlhej tradície orchestra je rozsiahly katalóg gramofónových, rozhlasových a televíznych záznamov, najzaujímavejšie z tých archívnych sprístupnil FOK online.

Orchester nahral hudbu k väčšine českých filmov tridsiatych rokov; medzi prvými boli *Hrdinný kapitán Korkoran*, *Dívka v modrém*, *Hej rup!*, *Svět patří nám*, *Škola základ života*, *Tři vejce do skla*, *Kristián*. Pod taktovkou šéfdirigenta Tomáša Braunera zaznamenali Pražskí symfonici Dvořákovu *Slovanské tance*, skladby Karla Husu vrátane legendárnej *Hudby pro Prahu 1968* či klavírne koncerty Sergeja Rachmaninova s Lukášom Vondráčkom.

Značka FOK je tiež spojená s usporadúvaním komorných koncertov. Cykly Komorná hudba a Stará hudba sa konajú v kostole sv. Šimona a Júdu, ktorý tiež patrí pod správu FOK. V Rudolfine usporadúva FOK od 50. rokov cyklus klavírných recitálov pod názvom Svetová klavírna tvorba, v Kláštore sv. Anežky Českej cyklus Obrazy a hudba a v Divadle Viola hudobno-literárne programy cyklu Slovo a hudba.

Tomáš Netopil

© Marco Borggreve

Tomáš Netopil sa stal od sezóny 2025/2026 šéfdirigentom a hudobným riaditeľom Pražských symfonikov. V rokoch 2009 – 2012 bol šéfdirigentom Opery Národného divadla v Prahe. V rokoch 2013 – 2023 bol generálnym hudobným riaditeľom Aalto Musik Theater a Philharmonie Essen. V rokoch 2018 – 2024 bol hlavným hosťujúcim dirigentom Českej filharmónie.

V poslednom období naštudoval Tomáš Netopil trojicu Mozartových oper: *La Clemenza di Tito* vo Veľkom divadle v Ženeve, *Čarovnú flautu* v Novom národnom divadle v Tokiu a *Dona Giovanniho* v Kolíne nad Rýnom. V priamom televíznom prenose dirigoval novoročný koncert Českej filharmónie v pražskom Rudolfine. Širokú škálu symfonického repertoáru predstavil počas svojich hostovaní vo filharmóniách v Osle, Antverpách, Kuopiu a so Symfonickým orchestrom Sydney, Hong Kong Sinfonietta, orchestrom Accademia Nazionale di Santa Cecilia a ďalších. Opäť dirigoval L'Orchestre Philharmonique de Monte-Carlo a debutoval s Orchestre National des Pays de la Loire. Na úspešnú spoluprácu nadviazal aj s legendárnym Concentus Musicus Wien a potešil publikum na festivale Pražská jar Mozartovým *Requiem*.

V septembri 2025 dirigoval svoje inauguračné koncerty na poste šéfdirigenta Pražských symfonikov (Mahlerova *Symfónia č. 1 „Titan“*) a len pred niekoľkými dňami sa predstavil aj v Kanade s Orchestra Symphonique de Montréal.

Medzi významné operné spolupráce Tomáša Netopila okrem inscenácií v Aalto Musiktheater Essen patria aj predstavenia v Saskej štátnej opere v Drážďanoch, Viedenskej štátnej opere či vo Veľkom divadle v Ženeve.

Na koncertných pódiaoch sa Tomáš Netopil predstavil s mnohými renomovanými orchestrami, okrem Essenskej a Českej filharmónie a Pražských symfonikov sú to napríklad Orchestre National de France, Viedenský symfonici, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, BBC Symphony Orchestra, Sinfonia Varsovia, orchester zürišskej Tonhalle, Orchestre de Paris, London Philharmonic Orchestra, Netherlands Radio Philharmonic Orchestra, Orchestra RAI Torino.

Tomáš Netopil je umeleckým riaditeľom medzinárodnej Letnej hudobnej akadémie Kroměříž, ktorú založil v roku 2018.

Tomáš Netopil študoval hru na husliach na Konzervatóriu P. J. Vejvanovského v Kroměříži a dirigovanie na Akadémii múzických umení v Prahe. V štúdiách pokračoval na Kráľovskej Akadémii v Štokholme a na letnej hudobnej škole v americkom Aspeene, kde v roku 2003 a 2004 získal hlavnú cenu Americkej dirigentskej Akadémie a kam sa pravidelne vracia ako hosťujúci dirigent. V roku 2002 zvíťazil na dirigentskej súťaži Sira Georgea Soltiho vo Frankfurte nad Mohanom. Jeho najnovšia nahrávka Smetanových operných árií so sólistom Pavlom Černochoom a Českou filharmóniou bola nominovaná na cenu Anděl 2024.

Zuzana Rzounková

Kritikou oceňovaná sólohornistka Symfonického orchestra hlavného mesta Prahy FOK **Zuzana Rzounková** patrí k umeleckej špičke. Pravidelne ju pozývajú na sólistické hosťovania ďalšie orchestre doma aj v zahraničí. Vystupuje na významných medzinárodných festivaloch, hosťuje s orchestrom Solistes Européens Luxembourg a za jej

výkony ju vyzdvihujú recenzenti aj publikum. Precestovala celý svet, hostovala v Európe, v Číne, Japonsku, USA a Južnej Kórei. S rovnakou intenzitou sa venuje sólistickým vystúpeniam aj komornej hre. Je častou členkou porôt na rôznych interpretačných súťažiach a kurzoch.

Mnohostrannosť aktívneho umeleckého pôsobenia dopĺňa pedagogickou činnosťou na hudobnej fakulte JAMU Brno. Mnoho jej absolventov sa stalo členmi významných českých orchestrov. Je umeleckým garantom a vedúcou Letných hornových kurzov v Broumave, ktoré sú najväčšími v Európe. Zuzana Rzounková študovala na konzervatóriu v Košiciach a neskôr na JAMU v Brne u Jindřicha Petráša. Už počas štúdií získala mnoho ocenení na národných i medzinárodných súťažiach, okrem iných 1. cenu v Londýne v roku 1994 či v Brne v roku 1995. V roku 2010 dokončila na Janáčkovej akadémii doktorandský program a získala titul PhD.

Jan Vobořil

Jan Vobořil študoval na konzervatóriu v Brne v rokoch 1986 – 1992 v triede Františka Psotu a na konci štúdia bol vyhlásený za najlepšieho absolventa. Následne do roku 1996 pokračoval v štúdiu na AMU v Prahe u prof. Zdeňka Tylšara. Zúčastnil sa na mnohých medzinárodných kurzoch doma i v zahraničí a stal sa laureátom siedmich národných súťaží. V roku 1992 získal čestné uznanie vo finále medzinárodnej súťaže Pražskej jari a rovnaký úspech dosiahol o rok nato na súťaži v Ženeve. V roku 1991 bol členom Mládežníckeho orchestra Gustava Mahlera pod taktovkou Claudia Abbada.

V Českej filharmónii pôsobí ako sólohornista a vedúci skupiny lesných rokov. Predtým bol sólohornistom v Štátnej filharmónii Brno, Pražskej komornej filharmónii, spolupracoval s Pražským komorným orchestrom. Mnoho rokov bol členom umeleckej rady Českej filharmónie. Od roku 2005 je sólohornistom orchestra Solistes Européens Luxembourg. Sólovo vystupoval doma i v zahraničí (Nemecko, Rakúsko, Francúzsko, Japonsko, Čína, USA) pod taktovkou J. Bělohlávka, Sira J. E. Gardinera, P. Altrichtera, J. Hrůšu a ďalších. Ako sólista spolupracoval s Českou filharmóniou, Symfonickým orchestrom Českého rozhlasu, Symfonickým orchestrom hlavného mesta Prahy FOK, Pražským komorným orchestrom, PKF – Prague Philharmonia, Štátnou filharmóniou Brno a ďalšími domácimi orchestrami, v zahraničí so Slovenskou filharmóniou, Bavorským mládežníckym orchestrom či Suwon Philharmonic Orchestra. Nahrával pre Český rozhlas a televíziu, Supraphon, nemeckú televíziu ARD, japonské Octavia Records a anglické Classicprint. V rokoch 2008 – 2010 sólovo spolupracoval s Radkom Baborákom (Pražská jar, japonské turné 2008) a spoločne s ním zaznamenal aj niekoľko CD. Od roku 2008 ho pravidelne pozývajú ako sólohornistu do mnohých zahraničných orchestrov: NDR Elbphilharmonie Orchester Hamburg, Seoul Philharmonic Orchestra, Saito Kinen Orchestra, Gyeonggi Philharmonic Orchestra, Bamberger Symphoniker a ďalších.

Jana Vobořila tiež pravidelne pozývajú na Medzinárodný komorný festival v Kuhmo vo Fínsku, kde aj vyučuje na kurzoch. Pedagogickej činnosti sa venuje aj na rôznych majstrovských kurzoch (Francúzsko, Čína, Japonsko, Kórea, Anglicko), medzinárodných hornových kurzoch (Broumov) a od 2018 pedagogicky pôsobí na AMU v Prahe.

Szabolcs Zempléni

Maďarský hornista **Szabolcs Zempléni** získal svoje prvé významné ocenenia v Českej republike: v roku 1988 ako sedemnásťročný zvíťazil na súťaži Concertino Praha a v roku 2001 na Medzinárodnej hornovej súťaži v Brne. Množstvo ďalších súťažných úspechov zavrášilo prvenstvo na prestížnej súťaži ARD v Mníchove v roku 2005. Ako sólista vystupoval v mnohých koncertných sálach vrátane Carnegie Hall v New Yorku. K jeho komorným partnerom patria okrem iného Christoph Eschenbach a Frank Peter Zimmermann. Koncertoval so Symfonickým orchestrom Bavorského rozhlasu, Mníchovským komorným orchestrom, so súborom Camerata Salzburg, Budapešťianskym festivalovým orchestrom, Bamberskými symfonikmi a ďalšími. Opakovane sa vracia do Českej republiky do Prahy, Brna a Českého Krumlova: „*Tu som naozaj ako doma*“, povedal umelec v rozhovore pre Opera plus v auguste 2021, keď bol lektorom na Letných hornových kurzoch v Broumove. V roku 2024 bol spoločne so Zuzanou Ržouňkovou členom poroty Medzinárodnej hudobnej súťaže Pražská jar. Vyučuje na Trinity Music College v Londýne, na Hudobnej akadémii Franza Liszta v Budapešti a na Tokyo Music College v Japonsku.

V roku 2018 prijal ponuku vyučovať na Hochschule für Musik v Hamburgu, od roku 2023 je profesorom hry na lesnom rohu na Universität der Künste v Berlíne.

Raimund Zell

Raimund Zell je profesorom hry na lesnom rohu na Univerzite Antona Brucknera v Linzi, kde vedie veľmi prestížnu hornovú triedu. Koncertuje a vedie majstrovské kurzy po celom svete. Študoval na Hochschule für Musik v Detmole u Michaela Hölzela a na Universität der Künste v Berlíne u Christiana Dallmanna. Je bývalým hráčom Stuttgartskeho rozhlasového orchestra, orchestra Komische Oper Berlin, Staatskapelle Dresden a Gewandhausorchester Leipzig a ďalej pokračuje v spolupráci so svetovými orchestrami. Ako sólista i komorný hráč je mnohoánsobným víťazom medzinárodných súťaží. Ako člen porôt na medzinárodných súťažiach rád stretáva mladých hudobníkov, ktorí zdieľajú rovnakú vášeň pre hudbu a pre lesný roh. Žije vo Viedni, venuje sa tiež mentálnemu coachingu.

Nasledujúci program

SOBOTA 4. 10.

19.30 Koncertná sieň SF
Rozhlasový Big Band
Gustava Broma

Vladimír Valovič, dirigent
James Morrison, trúbka
Capathia Jenkins, spev

SLOVENSKÁ

FIL

LIAR

MIO

25
26

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

NIA

Ars musica

KAŽDÝ PRACOVNÝ DEŇ 10.00

Exkluzívne koncerty zo sveta

PONDELOK 19.00

Veľké hudobné diela

ŠTVRTOK 20.30

Koncertné Rádio Devín

PIATOK 19.00

Operné Rádio Devín

SOBOTA 19.00

rtv:

: RÁDIO DEVÍN

Forbes

KAŽDODENNÁ
DÁVKA INŠPIRÁCIE

WWW.FORBES.SK

Hrdý partner Slovenskej filharmónie

Partneri a mediálni partneri

• RÁDIO DEVÍN

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00
a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Autorka výtvarného diela na obálke: akad. maliarka Ivica Krošláková

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová, Juraj Bubnáš a Manažment BHS
Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

